מהו דתימא עקר שליח שליחותיה דבעה"ב ולא למעול קמ"ל: מתני' א) אמר לו א הבא לי מן החלון או מן ב הדלוסקמא והביא לו אע"פ שאמר בעה"ב לא היה בלבי אלא מזה והביא מזה בעה"ב מעל אבל אם אמר לו הבא א] לי מן החלון והביא לו מן הדלוסקמא או מן הדלוסקמא והביא לו מן החלון ג השליח מעל ב שלח ביד חרש שוטה וקטן אם עשו ב] שליחותו בעה"ב מעל לא עשו ג] שליחותו חנווני מעל ד) ג שלח ביד פקח ונזכר עד שלא הגיע אצל חנווני חנווני מעל לכשיוציא כיצד ד יעשה נוטל פרוטה או כלי ואומר פרוטה של הקדש בכל מקום שהוא מחולל על זה שההקדש נפדה בכסף ובשוה כסף: גמ' ד] מאי קמ"ל ה) הדברים שבלב אינם דברים: שילח ביד חרש שוטה וקטן אם עשו ה] [וכו']: והא לאו בני שליחותא נינהו א"ר אלעזר עשאום כמעטן של זיתים ו) דתנן ו הזיתים מאימתי מקבלין טומאה משיזיעו זיעת המעטן ולא זיעת הקופה רבי יוחנן אמר כאותה ששנינו ז) ז נתנו ע"ג הקוף והוליכו או ע"ג הפיל והוליכו (א) ו] ח) (ואמר לאחר לקבלו ממנו) הרי זה עירוב אלמא קא עבדא שליחותיה ה"נ איתעביד שליחותיה: שלח ביד פקח [וכו']: ואע"ג דלא אידכר שליח ורמינהי ט) ח נזכר בעה"ב ולא נזכר שליח השליח מעל י) (נזכרו שניהם חנוני מעל) א"ר ששת מתני' (נמי) ט כשנזכרו שניהם: מתני' י נתן לו פרוטה ז] אמר לו הבא לי בחציה נרות ובחציה פתילות והלך והביא לו בכולה ח] פתילות או בכולה נרות או שאמר לו הבא לי בכולה נרות או בכולה פתילות והלך והביא בחציה נרות ובחציה פתילות שניהם לא מעלו אבל אם אמר לו הבא לי בחציה נרות ממקום פלוני ובחציה פתילות ממקום פלוני והלך והביא לו נרות ממקום פתילות ופתילות ממקום נרות השליח מעל כ נתן לו שתי פרוטות ואמר לו לך והבא לי אתרוג והלך והביא לו באחת ט] אתרוג ובאחת רימון שניהם מעלו רבי יהודה אומר בעה"ב לא מעל שהוא אומר לו אתרוג גדול הייתי מבקש והבאת לי קטן ורע כ) נתן לו דינר זהב ואמר לו לך והבא לי חלוק והלך

רש"י

מהו דתימא וכו' ולא למעול בעה"ב קמ"ל. כיון דאמר ל) טלו ודעתו של בעה"ב היינו שליחותיה ומעל: מתני' דלוסקמא. טליקא דסבי מ) שקורין טסק"א בלע"ז: אע"פ שאמר בעה"ב לא היה בלבי. שתביא לי אותו ממקום שהבאת לי אלא מזה האחר בעל הבית מעל שהרי נעשית שליחותו לדברים שבלב שהוא אומר לא היה בלבי על זה אינן דברים: לא י] עשה שליחותו. ממה שלוהו בעה"ב בעל הבית לא מעל דלא איתעבידא שליחותיה והם לא מעלו דלאו בני דעה נינהו אלא החנווני מעל לכשיוציא כשיתן אותה פרוטה לשום אדם דהשתא הוא משנה לה מקדש לחול כשמוציאה: שלח. פרוטה של הקדש ביד פקח ונזכר בעה"ב שהיא של הקדש קודם שהגיעה ליד חנווני: החנווני מעל. נ) ולא בעה"ב ולא שליח ס) (דבעל הבית לא מעל דכיון דבעה"ב נזכר שהיא של הקדש יא] קודם שהגיעה ליד החנווני (ב) החנווני מעל ולא בעל הבית ולא שליח) דבעה"ב לא מעל דכיון דנזכר בעה"ב קודם שנעשה שליחותו איפטר ליה ממעילה דה"ל מזיד ומעילה אינה נוהגת אלא בשגגה דכתיב ע) וחטאה בשגגה מקדשי ה' ושליח נמי לא מעל שהרי עשה שליחותו אבל חנווני מעל לכשיוציא דהואיל ואינו יודע דשל הקדש היא הויא שגגה גביה: אלא כילד יעשה. בעה"ב כשנזכר לו יב] שיוציא (ג) החנווני מידי מעילה נוטל פרוטה של חולין ואומר כו' קודם שיוציאנה החנווני: גמ' הא לאו בני שליחות נינהו. הני חש"ו ואמאי מעל בעל הבית יג] משיעשו שליחותו: עשאום. לחש"ו כמעטן של זיתים דתנן הזיתים מאימתי מקבלין טומאה משיזיעו זיעת המעטן שמחמת שמונחים במעטן בדוחק מתחממין ומזיעות טיפות שמן ובאותה זיעה ניחא ליה לבעה"ב משום דכבר מתחילין לכונסן כדי לסוחטן בבד וכיון דניחא ליה בההיא זיעה הרי הן מוכשרין: אבל לא זיעת הקופה. אותה זיעה שמזיעין בקופה כשמלקטין אותן דההיא זיעה לא חשיבא ליה ולא ניחא ליה ולא מכשרא לקבל טומאה ומ"מ יד] האי זיעת המעטן דניחא ליה בגווה אמרינן דקעביד שליחותיה דבעה"ב אע"ג דמעטן לאו בר טו] זיעה פ) הוא חשיבא הא זיעה ומכשרא לטומאה. (ד) הא נמי חרש שוטה וקטן אע"ג דלאו בני דעה נינהו כי איתעבידא שליחותיה על ידיהן הואיל וניחא ליה בגוויה מעל: ורבי יוחנן אמר. מהכא דתנן נתנו לעירוב ע"ג הקוף והוליכו וקתני ה"ז עירוב אלמא אע"ג דלא הוי בן דעת הואיל ואיתעבידא שליחותיה הוי עירוב הכי נמי גבי חש"ו: ואע"ג דלא אידכר שליח. לא מעל שליח אלא חנווני: ורמינהו נזכר בעה"ב ולא נזכר שליח השליח מעל. דכיון שנזכר בעה"ב דה"ל מזיד פטור ממעילה אבל השליח דשוגג הוא מעל והיינו דאמר במס' חגיגה [י:] האי דמעל השליח היינו כהררין התלויין בשערה דשליח ענייא מאי עביד צ) הא לא עביד אלא שליחותיה דבעה"ב: א"ר ששת מתני'. היינו טעמא דחנווני לחודיה מעל שנזכרו שניהן בעה"ב ושליח והחנווני לא נזכר דשניהם הבעה"ב והשליח הוו להו מזידין ולכך לא מעלו אלא חנווני לחודיה דהוה שוגג: מתני' נתן לו פרוטה ואמר לו הבא לי בחציה. כלי חרס שמדליקין בו את הנרות ובחציה פתילות: והלך והביא בכולה נרות או בכולה פתילות. שניהם לא מעלו בעה"ב לא מעל שלא נעשה שליחותו והשליח נמי לא מעל שבדבר ששינה בו שליחותו לא היה בו אלא חצי פרוטה ואין מעילה בחצי פרוטה: או שאמר לו הבא לי כו'. ה"נ שניהם לא מעלו משום טעמא דרישא: אבל אם אמר לו הבא לי בחציה נרות ממקום פלוני וכו'. השליח מעל ששינה טז] שליחות בפרוטה שלמה ומעל:

תוספות

אמר לו ק) הבא לי מן החלון יז] והביא לו (מן הדלוסקמא) מן הדלוסקמא והביא לו (מן החלון) ולא פירש לו אי זה חלון ואיזו דלוסקמא ולשם היו הרבה חלונות או הרבה יח] דלוסקמות אע"פ שאמר בעה"ב לא היה בלבי על זה אלא על זה פירוש לא היה דעתי על אותו חלון יט] כי אם על האחר מ"מ בעה"ב מעל שהרי נעשה שליחותו לדברים שבלב אינן דברים: הבא לי מן החלון והביא מן הדלוסקמא כו' שליח מעל. פי' לכשיוציא בעה"ב כ] שהוא מסתמא גזבר ר) שהרי עדיין לא יצאו מרשות הקדש עד כא] שהוציאם: שלח ביד חש"ו עשו שליחותו בעה"ב מעל. כב] ובגמ' פריך הא לאו בני שליחות נינהו: לא עשה שליחותו החנווני מעל. לפי שהחש"ו אינן בני מעילה הלכך הקדש לא יצא לחולין עד שבאו ליד החנווני ויוציאם החנווני כג] ומעל החנווני נמי דקאמר לכשיוציא קאמר: כיצד יעשה. פי' כילד יעשה בעה"ב שלא ימעול החנווני: הבא לי בחציה נרות. נר הוא כור של ברזל או של חרס שמשימין בו שמן ופתילות כד] והלך והביא לו בחציה נרות ובחציה פתילות ש): ושינה שהביא לו נרות ממקום פתילות ופתילות ממקום נרות השליח מעל. שהרי שינה כה] מדעת בעה"ב שהלך לקנות נרות ממקום אחר שלא נצטווה: והלך והביא לו בפרוטה אתרוג ובפרוטה רימון שניהם מעלו כו] ר' יהודה אומר בעה"ב לא מעל כו'. בגמ' מפרש פלוגתייהו גבי חלוק וכה"ג פליגי באתרוג:

נתן לו דינר זהב. פי' שהוא כ"ד של כסף כז]: ת) אמר ר' אלעזר עשאום כמעטן. פי' דכיון דניחא ליה לבעה"ב במאי דעביד חש"ו הוו ליה כשליח דתנן הזיתים מאימתי מקבלין טומאה משיזיעו זיעת המעטן מעטן הוא כח] שמשימין בו זיתים וזיעה קרי למוהל היוצא מהן וקאמר בגמ' דמה שיזיעו במעטן חשיב משקה דהא ניחא ליה ולא כט] זיעות בקופה פי' דההוא לא חשיב משקה דלא ניחא ליה ל] כיון דהולך לאיבוד ויש לתמוה דאטו לא שמעינן מכמה דוכתין ההיא דרשא לא] יותן דומיא דכי יתן (ב"מ דף כב:) דכיון דניחא ליה אע"ג דאיהו לב] גופיה א) לא חשיב משקה ולמה ליה לאתויי הך משנה ה"ל לאתויי נמי לג] בעודהו הטל עליו ב) ושמא התם איכא מעשה מיהא בידי שמים להכי אייתי ההיא דזיעת הזיתים דממילא ודמיא לשלח ביד חרש דכממילא דמי כיון שאינן בני שליחות: נתנו על גבי הקוף והוליכו [או] ע"ג הפיל [והוליכו] ה"ז עירוב. הקשה ר' אפריס דבפ' בכל מערבין (עירובין לא:) אמרינן אין זה עירוב לד] ותירץ דהתם מיירי שהקוף עצמו מניחו לשם עירוב אבל הכא מיירי שאמר לאדם ליטלו מעל גבי הקוף ומעל גבי לה] הגמל לכשיגיעו למקום ג) ויניחנו לשם עירוב וקשה דאם כן לא מייתי הכא מידי כיון לו] דבר דעת הניחו לכך נראה דהכא מיירי לז] בעמד ורואהו שהפיל הניח הפת במקום הנחת עירוב ואמר לח] תיקני לי פת אלמא דמתעבד שליחותיה אע"ג דשליח הפיל לאו בר דעת הכי נמי חרש

מסורת הש"ס

א) קדושין נ., ב) [במשנה שבמשניות איתא גלוסקמא וכן גירסת הערוך פי' ויישב בארון תרגום ירושלמי ושוון יתיה בגלוסקמא וכן בפי' הרב מברטנורא וכן בפי' הרמב"ם גלוסקמא שק קטן או הדומה], ג) [עי' תוס' גיטין סה: ד"ה הא ותוס' ב"מ מג: ד"ה מי אמר], ד) קדושין נד:, ה) [נדרים כח. קדושין מט:], ו) טהרות פ"ט מ"א, ז) עירובין לא: ע"ש, ח) ס"א ל"ג וכן משמע בתוספות ד"ה נתנו, ט) חגיגה י: קדושין נ., י) ל"ק מ"ז, כ) [כתובות לט.], ל) טלו אחד מדעתו של בעה"ב כו' ל"ק, מ) [ב"מ כ:], נ) דכיון דבעה"ב נזכר שהיא של הקדש כו' ל"ק, ס) רש"ק מ"ז, ע) [ויקרא ה], פ) דעה ל"ק, צ) קא עביד כו' ל"ק, ק) הבא לי מן החלון או מן הדלוסקמא והביא לו ולא פי' כו' ל"ק, ר) והרי ל"ק, ש) פתילות כו' אבל שינה שהביא כו' הד"א ל"ק, ת) דיבור זה שייך לעיל ל"ק, א) לא הוי משקה חשיב משקה כו' ל"ק, ב) ושמא ה"ז בכי יותן ושמא כו' ל"ק, ג) הנחת העירוב ויניחנו שם וקשה כו' ל"ק,

הגהות הב"ח

(א) גמ' על גבי הפיל והוליכו ה"ז עירוב אלמא איתעבידא שליחותיה: (ב) רש"י ד"ה החנווני וכו' קודם שהגיעה ליד החנווני הבעה"ב לא מעל דכיון דנזכר כצ"ל ותיבות החנווני מעל ולא בעה"ב ולא שליח נמחק: (ג) ד"ה אלא וכו' שיוציא להחנווני: (ד) ד"ה אבל לא וכו' האי חרש שוטה וקטן נמי אע"ג:

רבינו גרשום

מדעתי וכי תימא אי הכי הוא פשיטא. שליחותיה דבעל הבית ולא למעול בעה"ב קמ"ל. כיון דאמר להו חדא מנייהו מדעתו דבעה"ב היינו שליחותיה ומעל: דלוסקמא דולבקי. אע"פ שאמר בעה"ב לא היה בלבי מאותו מקום שהבאת לי אלא מזה האחר: בעה"ב מעל. שהרי עשה שליחותו ומדקתני בעה"ב מעל ש"מ דדברים שבלב מה שהוא אמר לא היה לבי על זה אינן דברים: לא עשו שליחותן. ששנינו בעה"ב לא מעל והן לא מעלו דלאו בני דעה נינהו אלא החנווני מעל לכשיוציא לכשיתננה לשום אדם השתא משני לה מקודש לחול בשגגה: שלח ביד פקח פרוטה. של הקדש ונזכר בעה"ב שהוא של הקדש קודם שהגיע לידו של חנווני החנווני מעל ולא בעה"ב ולא השליח שעשה שליחותו מ"ט משום דכיון דנזכר בעה"ב קודם שנעשה שליחותו איפטר ליה בעה"ב משום דמעילה לא נהגא אלא בשגגה דכתיב נפש כי תמעול מעל וחטאה בשגגה מקדשי ה' אבל חנווני מעל לכשיוציא הואיל והוא אינו יודע דשל הקדש הוא והויא גביה שגגה: אלא כיצד יעשה בעה"ב. כשנזכר לו שיציל את החנווני נמי ממעילה נוטל פרוטה או כלים של חולין ואומר כו': והא לאו בני שליחות אינון. חש"ו אמאי בעה"ב מעל: עשאוהו כמעטן של זיתים. מאימתי מוכשרין הזיתים לקבל טומאה משיזיעו זיעת המעטן. מחמת המעטן שמונחין בו בדוחק מתחממין הזיתים ומזיעין טיפות ובאותה זיעה ניחא ליה לבעה"ב מפני שכבר מתחילין להתקין כדי לעוצרן בבד וקרינן ביה כי יותן דומיא דכי יתן דניחא ליה: אבל לא זיעת הקופה. שאותה זיעה שמזיעין בקופה בשעה שמלקטין אותן ההיא לא חשיבא ולא ניחא ליה בגווה ולא מכשרי לטומאה מ"מ מיהת זיעת המעטן דניחא ליה בגווה אמרינן דמעטן קא עביד רעותיה ושליחותיה דבעה"ב דמפיק מנייהו הני זיעות ולהכי חשיבי ומכשירי לטומאה אע"ג דמעטן לאו בר דעת הוא הם הכי נמי הני חש"ו אע"ג דלאו בני דעה נינהו כי אתעבידא שליחותיה על ידיהו מעל: ור' יוחנן אמר. מהא דתנן נתנו ע"ג הקוף וקתני הרי זה עירוב אלמא דאיתעבידא שליחותיה אע"ג דלאו בר דיעה הוי הכי נמי גבי חרש כו': ואע"ג דלא אידכר שליח. לא מעל שליח אלא חנווני: ורמינהו נזכר בעה"ב ולא נזכר השליח שליח מעל. שכיון שנזכר בעה"ב לאו בר מעילה הוא והוי כמאן דלא ניחא ליה בההוא שליחות ושליח דמי כמאן דלא עבד שליחותיה דבעה"ב דלא ניחא ליה לבעל הבית הלכך מעל שליח דהא לא נזכר איהו ואמאי קתני נזכר בעה"ב ולא נזכר השליח חנווני מעל ולא שליח: אמר רב ששת מתני'. היינו טעמא דחנווני לחוד מעל כשנזכרו שניהן בעה"ב ושליח וחנווני לא נזכר והא דאמר הכא נזכר בעה"ב ולא נזכר השליח השליח מעל שלא מן הדין הוא דשליח אמאי מעל מאי הוה ליה למיעבד והיינו דקתני במס' חגיגה שליח שוגג מאי עבד והיינו כהררין התלויין בשערה: נתן לו פרוטה וא"ל הבא לי בחצי נרות ובחציה פתילות והלך והביא בכולה נרות או בכולה פתילות שניהם לא מעלו. בעה"ב לא מעל שלא עשה שליחותו והשליח נמי לא מעל שבדבר שבשבילו לא היה בו אלא חצי פרוטה ואין מעילה בפחות מפרוטה: או שאמר לו הבא לי כו'. הכי נמי דשניהם לא מעלו. אבל אם א"ל הבא לי בחציה נרות ממקום פלוני כו': השליח מעל. שלא עשה שליחותו ומעל בפרוטה שלימה: שהוא אמר אתרוג גדול הייתי מבקש. בב' פרוטות והבאת לי קטן רע דבר שלא הייתי מבקש כו':

עין משפט נר מצוה

ו א ב מיי' פ"ז מהל' מעילה הלכה א:
ז ג מיי' שם הלכה ה:
ח ד מיי' שם הלכה ו:
ה [מיי' שם הל' א טוש"ע י"ד סימן רלב סעיף יד]:
ט ו מיי' פי"א מהלכות טומאת אוכלין הלכה ח וכחכמים:
י ז מיי' פ"ו מהלכות עירובין הלכה כב טוש"ע א"ח סימן תט סעיף ח:
יא ח ט מיי' פ"ז מהל' מעילה הלכה ה:
יב י מיי' שם הלכה ג:
יג כ מיי' שם הלכה ד:

* * *

לעזי רש"י

טסק"א [טשק"א]. תיק.

* * *

מוסף רש"י

הבא לי מן החלון. מעות והיו שם מעות של הקדש ושגג בעל הבית כסבור שהן חולין (קדושין נ.). והביא לו. מאותו חלון (שם). לא היה בלבי. מכיס זה אלא מכיס זה (שם). בעה"ב מעל. שהרי עשה שליח שליחות ותנן (לעיל כ.) השליח שעשה שליחותו הבעה"ב מעל (קדושין שם). חנווני מעל לכשיוציא. דשגגה גביה איתיה, אבל הני מזידי נינהו ולא מחייבי מעילה (שם נה.). נתנו ע"ג הקוף כו'. קוף ופיל פעמים שהם מלומדים (ערובין לא:). נזכר בעה"ב. שהן של הקדש עד שלא יגיע שליח אצל חנוני, ולא נזכר שליח. והוליכן, השליח מעל. השליח חייב (חגיגה י:) ובעל הבית פטור, דכיון שנזכר לא שגגה היא גביה, ושליח חייב שהוציא מעות הקדש לחולין, ואילו לא נזכר בעה"ב הוה רמיא מעילה עליה, דאיתרבי שליח למעול שולחו על ידו, אבל השתא דאיפטר בעה"ב רמיא מעילה אשליח ככל התורה כולה דאין שליח לדבר עבירה והעושה הוא מתחייב (קדושין נ.). נתן לו דינר זהב. דינר של זהב שוה כ"ה דינרין כסף כדאמרינן בהזהב (ב"מ מד:) והם ששה סלעים (כתובות צט.).

* * *

שיטה מקובצת

א] הבא. עי' תוס' ב"מ (דף מג ע"ב) ד"ה מי: ב] עשו שליחותן אות ו' נמחק: ג] שליחותן חנווני מעל לכשיוציא אות ו' נמחק: ד] אמר לו הבא כו' מאי קמ"ל דדברים שבלב: ה] עשו כו' והא: ו] מתיבת ואמר עד תיבת הרי נמחק: ז] פרוטה ואמר לו: ח] בכולה נרות או בכולה פתילות או: ט] באחת. עיין בתוס' סוכה (דף לט ע"ב): י] לא עשו שליחותן: יא] מתיבת קודם עד תיבת קודם שנעשה כו' נמחק: יב] לו שיציל החנווני תיבת שיוציא נמחק: יג] בעה"ב כשיעשו שליחותן הס"ד: יד] תיבת האי נמחק: טו] בר דעת הוא תיבת זיעה נמחק: טז] ששינה שליחותו בפרוטה: יז] החלון או מן הדלוסקמא ולא פירש כו' והשאר נמחק: יח] הרבה דלוסקמאות אע"פ: יט] חלון שהבאת ממנו כי: כ] בעה"ב. ס"א ומיירי שהבעה"ב גזבר שהרי עדיין כו': כא] עד שיוציאם אע"ג דלענין פקדון לא מיקרי פשיעה בכה"ג כדאמרינן פרק המפקיד (דף מג ע"ב) מהאי רמי ומהאי לא תרמי מ"מ עשה שליחותו מיהא לא מיקרי: כב] מעל. ס"א ואע"ג דלאו בני שליחות נינהו מ"מ איתעבד שליחותו כדמפרש בגמרא: כג] החנווני ובעה"ב לא מעל דלא עשו שליחותו ומעל: כד] ופתילות והביא בכולן פתילות כולן לא מעלו בעה"ב לא מעל דלא עשה שליחותו מפרוטה ושליח לא מעל דלא שינה משליחותו מפרוטה ולא ימעול שליח עד שישנה שליחות מפרוטה וצ"ל דכל הני דמתני' מיירי בגזבר המסורות לו פרוטות של הקדש דאל"כ מיד שנטל הפרוטות ונתנן לשליח בעה"ב מעל הס"ד ומה"ד ה"ג אבל אמר הבא לי בחצי פרוטה נרות ממקום פלוני ובחצי פרוטה פתילות ממקום פלוני ושינה: כה] שינה הפרוטה מדעת: כו] מעלו בפרוטה אחד עשה שליחותו ובפרוטה אחד שינה ר"י: כז] כסף הס"ד ומה"ד ואמר לו הבא לי חלוק פי' בכל דינר זהב והלך והביא בג' חלוק ובג' טלית פי' בשלש סלעים שהם י"ב דינר כסף וקשה דהכא משמע דהדינר של זהב שוה כ"ד דינר של כסף בלבד ובפ' הזהב משמע ששוה כ"ה דינר. ופי' ר"ת דאותו דינר הוא לקולבן ולהכרע וא"ת ומ"מ קשה דהכא משמע שהדינר של זהב הוא שוה כ"ד דינר של כסף לכל הפחות וכמו הזקוק של זהב הוא שוה כ"ד זקוקים של כסף וקשה היאך הוזלו כ"כ דעתה אין הזקוק של זהב שוה יותר מעשרים זקוקים וי"ל דההדינר של זהב היה עב כפלים משל כסף לפי המשקל וא"כ לפי החשבון דעתה נמי הוא שוה עשרים אם היה אז שוים כ"ד אין זה שינוי רב יותר מדאי וכן משמע בכל מקום דאמר כעובי דינר זהב ואמאי נקט דינר זהב לימא כעובי דינר סתמא אלא ש"מ דהדינר של זהב היה עב יותר משל כסף ולכך נקט של זהב הס"ד: כח] הוא כלי שממשימין: כט] ולא זיעת הקופה [illegible] ל] [illegible] לא] דרשא דיותן דומיא: לב] [illegible] גופיה נמחק: לג] [illegible] לד] עירוב ומוכח התם דע"ג גרסינן אין זה עירוב ותירץ: לה] גבי הפיל לכשיוציא. תיבת הגמל נמחק: לו] כיון שבר דעת אות ד' ל"ש: לז] מיירי בעומד ורואהו: לח] ואמר הרואה תיקני: